

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 20. Photius querulans.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

nitis similes adstant, & tanto prodigiosæ æculum IX.
excitati Baptismum petunt. A. C. 871.

§. XX.

Photius querulans.

Interea Photius exul & captivus data ad *Epist. 97.*
Basilium Epistola querelas effudit in
hunc modum: *Audi me, Auguste, clem-*
mentissime Princeps! non jam te mora-
bor, revocando tibi in memoriam vete-
rem nostram amicitiam, nec promissa, nec
juramenta tua terrifica, nec Sacram un-
ctionem, nec coronam tuam, nec Sacra
Mysteria, quæ de manibus meis accepisti,
nec adoptionem spiritualem filii tui; hæc
omnia silentio prætereo, sed solum illud,
quod jura communia humanitatis nemini
denegant, a te spero, petoque. Omnes
Græci, Barbarique vitam illis adimunt,
quos morte dignos putant, & condemnant;
quos vero vivere sinunt, non eos fame
& sexcentis aliis cruciatibus lente mori
compellunt. At ego vitam dego ipsa
morte tristiore, captivus, rebus omni-
bus spoliatus, propinquorum, amicorum,
servulorum, & omni humano auxilio de-
stitutus. Attamen, cum Divinus Pau-
lus () vinctus traberetur, amici solatium*
afferre non probibebantur, & quamvis

L 1 2 duce-

(*) En, alterum Sanctum Paulum Apo-
stolum!

Sæculum IX. A.C. 871. *duceretur ad mortem, a quibusdam In-*
delibus Jesu Christi hostibus refocilla-
tionem accipiebat. In me novum pro-
pus supplicii genus excogitatum; nam,
quod nobis in vita charissimum, libros
abstulistis. An ideo, ne Verbum Dei
perciperemus? Quin potius, si mala per-
petramus, dandi nobis fuissent plures li-
bri, & magistri etiam, a quibus erudi-
remur; si vero nihil mali facimus, cur
affligimur? Nunquam vir Catholicus his
atrociora ab Hæreticis passus est. Tum
affert exemplum S. Athanasii, S. Joannis
Chrysostomi, aliorumque usque ad S. Ni-
cephorum, quem Leo Armenus perse-
cutus fuerat. Queritur deinde, quod
Ecclesiæ & Hospitia a se ædificata de-
struerentur; unde ipsius inimici ei salu-
tis æternæ subsidia adimere velle vide-
rentur, cum tam libros, e quibus do-
ctrinam hauriret, quam peccata sua re-
dimendi remedia subtraherent. Tau-
tillum solummodo vitæ, inquit, nobis ideo
relinquitur, ut mala nostra sentire pos-
simus. Itaque, quæcunque in morte na-
tura nostra horret, experimur, unicum
autem, quod in morte invenitur solatium,
nempe malorum finis, nobis non conce-
ditur. Hæc tibi serio pensanda, Augu-
ste, & si tua te absolvat conscientia, pe-
nas bis etiam graviores a nobis exige, se-
autem proprium judicium te damnet, noli
expe-

expectare, dum ad illud Tribunal deducaris, ubi omnis pœnitentia seua & inutilis est. Etsi Imperator sis, cogita, te simul hominem esse, infirma carne, sicut privatum quemque, circumdatum, & omnibus esse unum Dominum, unum Creatorem, unum Judicem. Non peto a te Dignitates, non gloriam, non prosperitatem, sed, quod barbari mancipiis suis non denegant, ut mihi vel vitam saltem morte non acerbiorē, vel celerem mortem dones.

Scripsit quoque Photius Bahani Patricio in hæc verba: *Olim Romani & Græci, ne dicam, Christiani, cum hostes suos infensissimos torquerent, intra certos tamen limites sæviebant. Barbari, cum reos puniunt, modum tenent, quin aliquod ferarum genus miseris parcere legitur. Interim rerum mearum status, in quem me coniecisti, tu, inquam, ceteris omnibus humanissimus, morbi mihi causa fuit, quocum uno abhinc mense conflictor. Indigeo medico, sæpe rogatus es, ut eum ad me invisere permitteres, & tamen, ubi Humanitas? ubi Christiana lenitas? rem tantillam non permisisti. Necdum a me ipso impetrare possum, ut te barbarum, aut ferocem belluam appellem; tu ipse perpende, qui contra me supplicia exquisitissima & sub sole nova invenisti, quod denique nomen moribus tuis conveniat, non enim te Christianum, non Romanum,*

Sæculum IX.

A. C. 871.

ep. 114

Photius ad
Bahanem.

Sæculum IX. *manum, non Græcum, non Barbarum,*
A. C. 871. *non crudelem belluam dicere possum. Si*
vero morbus me confecerit, scito, me eo
clariorum de te victoriam reportaturum,
& mortem mihi tua improbitate illatam,
æternum sevitiæ tuæ monumentum futu-
ram. Hæc mansuetudo, hæc patientia
 in ærumnis Photii Confessoris, si Diis
 placet, fuit.

sp. 174.

Eadem dictio hyperbolica & acerba
 in pluribus aliis Photii Epistolis depre-
 henditur, præsertim in illa, quam amplis-
 simam ad suæ factionis Episcopos dedit.
 Est hæc apologia contra objecta sibi a
 quoquam, cujus nomen premit silentio,
 quia, inquit, magis salutaria solent esse,
 quæ dantur monita, si nemo nominetur.
 Queritur, quod calumniator ille, etiam
 suas cogitationes scrutetur, & accuset,
 ipsum usque adeo jam a sana ratione de-
 stitui, ut Deum & Leges contemneret,
 atque Ecclesiam proderet. Nempe Pho-
 tius dicebatur consilia agitare, qua
 ratione Papæ & Ignatio reconciliaretur.
 Illud quidem verum est, inquit, me tot
 malis premi, ut non esset obstupescendi
 locus, si in amentiam incidere. Tum
 cunctas quas patitur ærumnas patheti-
 ce describit, & addit, amicum illum, a
 quo prodicionis in totam Ecclesiam ac-
 cusabatur, persecutorum suorum om-
 nium atrocissimum esse, & quantacum-
 que

p. 240.

que arte benedicendi valet, eam omnem ^{Sæculum IX.}
 ad ruborem ab ipso excutiendum, & ^{A. C. 871.}
 pœnitentiam eliciendam adhibet. *Non*
miror, inquit, me in adversis ab omnibus
deseri, quamvis unamecum veritatem læ-
di necesse sit; sed intolerabilius est, quod
dicat aliquis, me culpa mea deseri. Po-
 stea refert, tanquam bonæ causæ argu-
 mentum & miraculum evidens, quod ^{p. 255.}
 nemo in turbidissima tempestate, nec
 eximius, nec modicus, nec Episcopi ma-
 gnarum vel exiguarum civitatum, nec
 rudes nec sapientes, nec eloquentes, nec
 pii, nemo denique, tempori cesserit &
 torrente contrario abripi se passus fuerit.
 Nec illud negari potest, quod non plu-
 res, quam centum illi Episcopi a Metho-
 dio & Ignatio ordinati octavæ Synodo
 subscripserint. Nam Photius astuta in-
 dustria effecerat, ut omnes, numero plu-
 res quam trecenti, ipsius partibus adhæ-
 rerent. Tandem mollius loquitur, &
 verbis, tenerrimum affectum sapienti-
 bus, illum, a quo offensus fuerat, de-
 mulcere conatur; deinde sermone ad
 Episcopos directo hortatur ad constan-
 tiam. Ultimo, eos pro Imperatore pre-
 ces ad Cælum fundere jubet. ^{p. 257.}

§. XXI.

Litteræ Papæ in Franciam missæ.

Cum Actardus, electus Archiepiscopus

L 1 4

Turo-